

Voor mijn familie en vrienden.
En voor Jeroen, die beide was.

© 2014 Yuki Kempees
Omslagontwerp Moker Ontwerp
Foto auteur Sacha de Boer
Zetwerk Elgraphic bv, Schiedam
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 2508 0

1

Ik sta graag met mijn blote voeten in het gras. Zoals vandaag. Het rommelige gazon in mijn achtertuin voelt als het voetbalveld. Vroeger zat ik vaak met mijn beste vriend op de velden waar we urenlang voetbalden. Even kom ik tot rust en denk aan hem, Mick.

Mijn achtertuin ligt op een binnenplaats, omringd door hoge huizen met balkons. Op zonnige dagen zitten er vaak vrouwen zonder kleren op de balkons. Je zou kunnen zeggen dat ik een voyeur ben, ik noem mezelf eerder een liefhebber.

‘Ben jij Superman? Of ben je misschien Batman?’ Links van me staat een klein mannetje van een jaar of zeven, hij kijkt me vragend aan.

Het is mijn buurjongetje, Darwin heet hij. Dat weet ik omdat ik zijn moeder en haar vriend elke zondag hoor seksen en Darwin dan blijkbaar regelmatig haar slaapkamer binnen loopt. Door de dunne muren heen hoor ik haar dan schreeuwen: ‘Darwin, oprotten, het is zondag! Je weet dat mama en Pieter aan het stoeien zijn!’

Darwin is echt een Amsterdams snotaapje, waarschijnlijk verwend als de pest, want het ukkie heeft dezelfde

schoentjes aan als ik. En als ik het mij goed herinner tikte ik daar dik 200 euro voor af.

Hij staat met een voetbal onder zijn arm geklemd, dus het verwende ventje draagt de dure schoenen om erop te voetballen. Onmiddellijk vat ik een soort minihaat voor het kleine mormel op.

Darwin ziet er raar uit. Darwin heeft pluishaar. Darwin heeft een bleke huid. En ik heb me wel eens afgevraagd of hij misschien ergens een chromosoom te veel had. Maar dat is niet zo. Darwin is niet echt moeders mooiste dus hij zal waarschijnlijk pas op zijn 21ste voor het eerst worden afgetrokken door de dispuutsslet van zijn studentenvereniging.

Zoals elk dispuutsmeisje heet het toekomstig sletje in kwestie Charlotte. Charlotte heeft inmiddels alle leden en hun leden van het dispuut afgewerkt en komt vervolgens noodgedwongen bij Darwin uit. Darwin zit dan al een jaar lang onopvallend bij de studentenvereniging waar hij zich bij aansloot omdat hij in zijn gehele middelbareschooltijd geen vrienden had gemaakt. De minihaat trekt langzaam weg en maakt plaats voor licht leedvermaak.

‘Nee, ik ben geen Superman,’ antwoord ik, ‘hoezo?’

‘Omdat je hetzelfde haar hebt als Superman,’ zegt het ventje. ‘Maar je hebt ook zwarte kleren aan dus je kan ook Batman zijn.’

Ik bewonder zijn fantasie, hij ziet een jongen staan van midden twintig met een bepaald kapsel, een zwart shirt en een zwarte broek en hij denkt direct dat hij een superheld ontmoet. Misschien maakt hij later toch wat vrienden.

Gelukkig ben ik snel verlost van het bijdehandje want zijn moeder roept hem vanuit het keukenraam. Darwin fluistert me nog snel toe: 'Ik zal het niet doorvertellen.' En trekt een sprintje naar binnen terwijl hij tegen zijn moeder roept dat hij een nieuwe vriend heeft. Mijn ogen volgen zijn loopje, Darwin loopt op een vreemde manier. Hij zal motorisch niet helemaal in orde zijn.

Zijn moeder hangt uit het keukenraam en werpt een nieuwsgierige blik naar buiten. Ze kauwt op kauwgum en heeft felrode lippen. Terwijl ze met haar tong over haar voortanden glijdt geeft ze me een knipoog. Haar rode lippen gaan op en neer als slagbomen. Ertussen ontdek ik een rijtje witte tanden en als ik goed kijk, zie ik haar roze tong glinsteren. Haar mond is als het logo van de Rolling Stones.

'Hoi, ik ben Suzanne!' zegt ze met een plat Amsterdams accent. Ik vraag me af hoe zo'n mooie vrouw zo'n lelijk kind als Darwin heeft kunnen baren. De term *milf* lijkt voor haar te zijn bedacht.

'Hoi, ik ben Yuki.'

'Yuki? Oké, wat een rare naam.' Daarna verdwijnt ze weer door het raam.

Buiten voelt het inmiddels minder koud aan. De winter lijkt verdrongen. Een vroege zomerdag legt een zacht dekentje over ons land en in mijn rommelige tuin ontdek ik planten die ik nooit heb geplant. Het zal wel onkruid zijn.

Ik heet eigenlijk Yukio, maar al heel mijn leven korten mensen dat af naar Yuki. Dat vind ik allesbehalve vervelend, want Yuki ligt wat makkelijker in de mond en de reactie van de vrouwelijke bewoners van deze aardbol op mijn naam is meestal iets in de strekking van: ‘Echt!? Wat een onwijs schattige naam, is Yuki geen tekenfilmfiguurtje?’

Een tekenfilmfiguurtje ben ik niet en helaas ook bepaald geen superheld. Op tv maken superhelden altijd binnen een fractie van een seconde een levensreddende beslissing. Spijtig genoeg maak ik altijd in dezelfde fractie van een seconde de meest destructieve en levensvernietigende keuzes.

Ik ben 25, heb inmiddels vijf studies gedaan, waarvan ik er één heb afgemaakt. Om mij heen heb ik een stel goede vrienden verzameld en ik woon in een geweldig appartement in Amsterdam. Daarnaast lig ik regelmatig in bed met de mooiste vrouwen van onze hoofdstad. Vrouwen zo mooi dat het lijkt alsof ze rechtstreeks uit een modedecatalogus zijn komen aanwandelen. Vrouwen als blikvangers met wie ik trots een avond hand in hand loop om

daarna mezelf een nacht lang voor te kunnen doen als iemand anders. Als de perfecte man. Om ze vervolgens de volgende dag weer terug te geven aan de wereld, een orgasme rijker, maar een illusie armer. Maar maakt dit mij tot een legende of een superheld? Het antwoord is een simpel en kort palindroom: neen.

Het maakt mij een legende voor de mannen die mij nastaren als ze me elke keer zien lopen met weer een andere bovennatuurlijk mooie vrouw. En het kapsel maakt mij dus een Superman voor Darwin, maar wat dit alles mij bovenal maakt is misselijk, kotsmisselijk van mezelf.

Enkele jaren geleden, toen alles nog koek en ei was, werkte ik als fotomodel. In die tijd hoefde ik nergens over na te denken en had ik altijd wat te doen. De modewereld is een verderfelijke wereld van oppervlakkige schoonheid, maar het was wel een buitengewoon verrukkelijk leven. Ik reisde van stad naar stad voor grote campagnes en werkte voor verschillende toonaangevende modemerken. Ik ben in elke grote modestad geweest en heb bij elke werkopdracht geprobeerd het bijbehorende model tussen de lakens te praten. Het was mijn favoriete bezigheid, het werd een uitdaging om zo weinig mogelijk nachten alleen door te brengen.

Passionele seks in Milaan. Romantische scènes in Parijs. Porno in Praag. Dingen die ik nog nooit eerder had gedaan in Tokio. En een trio in New York.

Het was een onbezorgde tijd. Een tijd van leven van dag tot dag en elke nacht slapen in een andere slaapkamer. Maar nu het moment er is dat er beslist moet worden wie ik in de toekomst zal zijn, bak ik er helemaal niks van.

Het frisse gras van mijn tuin onder mijn voeten maakt me altijd rustig. Alsof mijn hoofd dan eindelijk de tijd neemt om zaken op orde te krijgen. Ik loop mijn huis binnen en leun tegen de steigerhouten bar die mijn vriend Jasper moeiteloos in elkaar heeft getimmerd. Met mijn handpalmen wrijf ik over het blad van de bar, dat perfect is gladgeschuurd. Met een vriend als hij is niks onmogelijk. Wanneer je een probleem hebt verzint hij een oplossing en hij komt met de meest creatieve manieren om praktische zaken voor elkaar te krijgen. De man is een solo A-Team te noemen.

Op een ongewoon warme dag voor de tijd van het jaar waren de grachten gevuld met sloepjes. Ik weet niks van boten. Zelfs niet of bakboord nou rechts of links is. Maar het was een mooie lente een paar jaar geleden, dus ik wilde een boot. Ik zat aan de rand van de Herengracht samen met Jasper, twee plastic bekers en zoete witte wijn uit een pak.

Jasper en ik zijn mannen, absoluut, laat daar geen misverstand over bestaan, maar naast bier, whisky en wodka drinken wij op een zonnige voorjaarsdag ook graag goedkope zoete witte wijn. Inderdaad, dezelfde witte wijn die zeventienjarige meisjes drinken tijdens hun picknick in het Vondelpark. En daar schamen wij ons niet voor.

‘Kijk nou hoe al die bootjes in alle rust door de grachten glijden. In alle kalmte over het wateroppervlak. Alle zorgen achtergelaten op de kade. En als enige zorg het bukken voor de lage bruggetjes. Ik wil dat ook. Ik wil ook een boot,’ zei ik terwijl ik mijn iPhone pakte en de Marktplaatsapp opende. Ik typte ‘Motorboot’ in het zoekveld

en er kwam een flink aantal tweedehandsbootjes tevoorschijn. Jasper keek rustig voor zich uit naar een groepje opstijgende meerkoeten.

‘Als meerkoeten willen opvliegen dan rennen ze eerst over het water, heb je dat wel eens gezien? Ze fladderen wat met hun vleugels terwijl ze spastisch watertrappelen met hun pootjes. Was mij nog nooit eerder opgevallen,’ zei hij. Hij negeerde mijn opmerking over de boten volkomen, omdat hij aanvoelde dat ik me iets doms in mijn hoofd had gehaald.

Ik keek naar de verschillende aangeboden bootjes en schrok. ‘Nu snap ik waarom je in de zomer in de Amsterdamse grachten alleen maar yuppen uit Oud-Zuid ziet varen. Boten zijn onbetaalbaar. Prijzen tussen de 1500 en 4000 euro.’

Jasper lachte en reageerde verder niet. Ik selecteerde op prijs van laag naar hoog en hoopte op een gelukje.

‘Boot, uit 1985, 100 procent waterdicht. Een prachtbootje voor de prijs, ligt maar een beetje stil in de gracht voor ons huis want wij varen nooit. 250 euro ophaalprijsje, wie het eerst komt eerst maalt,’ las ik hardop voor.

‘Holy shit Jap, deze boot gaan we halen! Het is een mooi, oud sloepje. Biertje in de hand, meisje op de rand!’ Enthousiast en hard sloeg ik hem op zijn schouder en belde het telefoonnummer dat bij de advertentie hoorde.

‘Met Kees,’ hoorde ik aan de andere kant van de lijn.

‘Goedemiddag meneer, ik wil uw boot kopen,’ zei ik.

De eigenaar van de boot klonk als een vent van vijftig met een kale rimpelkop en een doffe huid, die zijn dagen doorkwam met oude, bijna antieke pornoboekjes en hal-

ve liters bier. Het leek alsof de zure alcoholwalm werd getransporteerd door kabels en straalsignalen en er aan mijn kant van de lijn weer uitkwam.

De boot lag ergens in het noorden van Zuid-Holland, maar Kees verzekerde mij dat het niet langer dan vier uur varen was. Ik lachte er een beetje om en zei dat ik de boot de volgende dag zou komen halen om hem terug te varen naar Amsterdam. Jasper vond het nog steeds een belachelijk idee, maar zoals een trouwe vriend betaamt volgde hij mij zonder gemok.

Na een warme nacht en een al even warme treinreis kwamen we aan bij Kees en zijn boot. Kees zag er anders uit dan het beeld dat ik me gevormd had van de man aan de andere kant van de telefoon. Hij was helemaal geen vieze vent die in verkleurde seksboekjes keek, hij keek zijn porno op een heldere hd-televisie. Hij was zo'n man die altijd een gestreept overhemd aanhad, een strak spijkerbroekje, en elke dag van de week weer een ander duur horloge om zijn pols droeg. Ik weet niet aan welk beeld van Kees ik nou een grotere hekel had, maar de man paste niet bij zijn stem.

Op zich logisch, want ik vergis me vaker op het vlak van stemmen. Ooit versierde ik een meisje aan de telefoon omdat ze buitengewoon sexy klonk.

Ene Roos had mij gebeld over een energiebesparingsprogramma en terwijl ze sprak over windmolens en stuwmeren wekte ze bij mij de nodige spanning op. Dus nadat ik het gesprek volkomen had gekanteld vroeg ik haar mee uit.

Ze stemde toe. En omdat ze in Amsterdam-Noord

woonde, spraken we daar de volgende dag af. Het pontje zou me naar de overkant van het IJ brengen en zij zou me daar ophalen. Ik kon niet wachten om mijn vermoedens bevestigd te zien. Haar stem had zo zwoel en sexy geklonken; er moest een vlam van een vrouw aan die stembanden vastzitten.

De zon scheen, de wind woei door mijn haren, en de pont moest nog even wachten voor een passerend vrachtschip, maar toen hij eindelijk de tocht naar de overkant inzette, zag ik in de verte een meisjesgestalte opdoemen. Hoe dichterbij de pont bij de kade kwam, hoe meer ik verstijfde. Roos zag er allesbehalve Rooskleurig uit. Snel keek ik rond of ik me nog kon verstoppen achter een reddingsboei. Ook schoot het door mijn hoofd om gewoon langs haar heen te stappen, blik op oneindig, alsof ik een andere bestemming had – maar ik kon het niet. Ze stond daar, op de kade voor mij, druk zwaaiend met schommelende kipfiletjes onder haar bovenarm.

Roos ontbeerde alles wat een man sexy vindt. Ze had een grauw gezicht, futloos haar, vreemde pukkeltjes op haar oogleden en ze had ook niet zuinig gedaan met haar goedkope parfum, waardoor het leek alsof er een toiletverfrisser ontploft was. Het was een deceptie.

Ze stelde voor onbeperkt spareribs te eten in een goedkoop steakhouse, ik stemde vooral in omdat het goedkoop was. We dronken vijf glazen whisky en het werd toch verrassend gezellig. Ze had wat sproeten op haar bolle wangen waar ik me toch nog enigszins toe aangetrokken kon voelen. Uiteindelijk waren we flink aangeschoten hevig zoenend bij haar op de bank beland. Maar toen ze met haar